

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1394/2025
25.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дарка Митића, због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж.1 511/24 од 18.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Митића, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж.1 511/24 од 18.07.2025. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8), тачка 9) и тачка 10) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године, окривљени Дарко Митић оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5) Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 18 година и 6 месеци и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. у вези члана 60. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 20 година у коју се урачунава време проведено у притвору од 22.11.2019. године до упућивања окривљеног у установу за издржавање кривичних санкција. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка на начин ближе наведен

у изреци првостепене пресуде, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 11Кж.1 511/24 од 18.07.2025. године, делимично је усвојена жалба окривљеног Дарка Митића и жалба његових бранилаца, адвоката Зоре Добричанин Никодиновић, адвоката Милана Петровића и адвоката Тихомира Крстића и пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године је преиначена, тако што је окривљени Дарко Митић оглашен кривим да је извршио кривично дело убиство из члана 113. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 14 година и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и стављање у промет оружја и експлозивних материја из члана 438. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 16 година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 22.11.2019. године до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне затвора, док су жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу у целости и жалбе окривљеног Дарка Митића и његових бранилаца у преосталом делу одбијене као неосноване и пресуда Вишег суда у Нишу К бр. 20/23 од 30.04.2024. године у непреиначеном делу је потврђена. Окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка како је то ближе наведено у изреци другостепене пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Зора Добричанин Никодиновић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8), 9) и 10), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. став 1. тачка 1) до 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за кривична дела која су му стављена на терет или да побијану пресуду другостепеног суда укине и списе предмета врати на поновно одлучивање другостепеном суду, као и да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде прекине до окончања поступка.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дарка Митић је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8), 9) и 10) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, односно да пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, и да је пресудом оптужба прекорачена, а које повреде образлаже наводима да је другостепеном пресудом чињенично стање у битном измењено тако да у изреци осуђујуће пресуде стоји да је у време и на месту како је то наведено у изреци пресуде,

окривљени погодио оштећеног и нанео му „простелну рану на задњој страни леве половине грудног коша са излазном раном на левој бочној страни грудног коша која у време настанка и према степену оштећења здравља представља безусловно смртоносну повреду“ иако у оптужници стоји „простелне ране грудног коша у виду улазне ране на задњој страни леве половине грудног коша, која се завршава излазном раном на предње – десној страни грудног коша, која је у време настанка, према степену оштећења здравља представљала безусловно смртоносну повреду“, на који начин се описује нека друга повреда која није била предмет доказивања, а која се не помиње ни у оптужници, ни у писаним доказима у списима.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд уопште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

По налажењу Врховног суда, имајући у виду да је између побијане правноснажне пресуде и оптужбе постоји чињенични идентитет и то како субјективни идентитет (идентитет окривљеног), тако и објективни идентитет (идентитет дела), побијаним правноснажним пресудама је у потпуности решен предмет оптужбе и није учињена битна повреда из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП супротно наводима изнетим у захтеву.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је навео да је побијаном другостепеном пресудом учињена и повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и то на тај начин, јер је првостепени суд у другостепеној осуђујућој пресуди изменио чињенични опис радње извршења кривичног дела у односу на радње описане у оптужном акту, међутим, и у овом делу је захтев оцењен као неоснован.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној и на главном претресу измењеној и проширеној оптужници.

Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела. Прекорачење оптужбе подразумевало би измену чињеничног описа радње извршења кривичног дела описаног у оптужном акту додавањем веће криминалне воље окривљеном, којом се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Имајући у виду наведено и чињеницу да се правноснажна пресуда односи на исто лице и блаже кривично дело од онога за које је окривљени оптужен, те да није повређен ни субјективни ни објективни идентитет оптужбе и пресуде, већ је суд само чињенично стање уподобио изведеним доказима, то су супротни наводи браниоца изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Такође, по налажењу овог суда, неосновани су и наводи из захтева да је побијаним одлукама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП.

Одредбом члана 453. ЗКП прописано је да ако је изјављена жалба само у корист окривљеног пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Из списка предмета произлази да је против првостепене пресуде жалбу, поред окривљеног и његових бранилаца, поднео и јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Нишу, те се не може, у смислу напред наведеног члана, испитивати повреда закона из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, а осим тога окривљени је другостепеном пресудом осуђен за блаже кривично дело и казну затвора у краћем трајању, па су супротни наводи изнети у захтеву оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је другостепени суд одржао седницу већа дана 25.10.2024. године на коју није позвао браниоца окривљеног, адвоката Тихомира Крстића, а којим наводима бранилац суштински указује на учињену повреду закона из члана 447. ЗКП.

Даље у поднетом захтеву бранилац наводи да је Апелациони суд у Нишу након што је донео одлуку о отварању главног претреса и у току трајања претреса изменио је члана већа и то због годишњег одмора, што по наводима браниоца, представља повреду „права на природног судију“ окривљеног, а којим наводима суштински указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП, јер је пресуда донета од стране већа које није било прописно састављено.

Бранилац у поднетом захтеву указује да су побијаним пресудама, у односу на кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика (КЗ), учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, која представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања овако означених повреда бранилац наводи да се исте огледају у чињеници да је окривљени оглашен кривим за кривично дело „недозвољена производња, држање, ношење и стављање у промет оружја и експлозивних материја из члана 438. став 4. у вези става 1. Кривичног законика“ иако у Кривичном законнику Републике Србије не постоји кривично дело са оваквим називом, нити постоји члан 438. КЗ, а на који начин бранилац суштински указује да је приликом навођења кривичног дела које је окривљеном стављено на терет и за које је оглашен кривим другостепеном пресудом учињена грешка те уместо члана 348. КЗ стоји 438. КЗ и уместо назива кривичног дела - недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја у изреци стоји „стављање у промет оружја и експлозивних материја“. Међутим, како је одредбом члана 431. ЗКП прописано да ће грешке у именима и бројевима, као и друге очигледне грешке у писању и рачунању, недостатке у облику и несагласности овереног преписа пресуде са изворником пресуде, исправити посебним решењем председник већа на захтев странке или по службеној дужности, то ће у смислу наведеног члана другостепени суд исто и урадити по поднетом захтеву.

Бранилац је даље у поднетом захтеву навео да ни првостепени ни другостепени суд нису дали образложење за одбијање доказних предлога, те су одбили предлог да се испитају сведоци одбране које је оштећена навела у свом исказу и да се изврши

реконструкција овог догађаја, а којим наводима суштински указује да је побијаним одлукама учињена повреда закона из члана 395. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева бранилац указује да, иако је у првој укинутој пресуди Апелационог суда у Нишу сугерисано првостепеном суду, исти није поступио по налогу Апелационог суда, на који начин је учињена повреда закона из члана 462. став 3. ЗКП, а осим тога, како недостаци у налазу и мишљењу вештака нису отклоњени на начин предвиђен законом, нити су вештаци сачували део узорка за евентуалну контролу или ново вештачење, то је учињена и повреда закона из члана 120. ЗКП и 124. ЗКП.

Бранилац у захтеву указује на противречност налаза и мишљења вештака Александре Стефановић у погледу сумње у секундарни трансфер и онога што је у пресуди Апелационог суда наведено, при чему видео записи из приступних улица месту догађаја никада нису изведени као доказ, нити је прочитан извештај са вештачења телефона покојног оштећеног, како би се утврдило где се он тог дана кретао, није утврђен мотив окривљеног, а у оптужници и у обдукционом налазу, као ни у судско - медицинском вештачењу не постоји ни једна излазна рана са леве стране грудног коша, већ је иста у другостепеној пресуди наведена ниоткуда, као и да су остале телесне повреде толико измењене да су непрепознатљиве у изреци другостепене пресуде. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да је учињена повреда кривичног закона у том смислу што се осуђујућа пресуда заснива на спорном ДНК доказу, ово стога што је ДНК вештачење извршено са полимером чији је рок важења истекао, а који резултати нису проверљиви због поремећаја квалитета анализе, која је последица коришћења неодговарајућих хемикалија, а евентуални покушај нове анализе није могућ, јер је вештак приликом анализе искористио сав ДНК материјал за једну анализу и тиме онемогућио понављање анализа. Напред изнетим наводима бранилац суштински полемиче са изведеним доказима и утврђеним чињеничним стањем, те указује на повреду закона из члана 440. ЗКП

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којом су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 120., члана 124., члана 395., члана 438. став 1. тачка 3), члана 440., члана 447. и члана 462. став 3. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 3) ЗКП, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, како бранилац окривљеног у образложењу захтева не образлаже у чему се састоје истакнуте повреде, то је Врховни суд имајући у виду члан. 489. став 1. ЗКП оценио да у овом делу захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 6. став 1. Европске

конвенције о људским правима, односно да је повређено право на правично суђење и одбрану загарантовано чланом 32. став 1. и чланом 33. став 5. Устава Републике Србије.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а то подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење о чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на који се захтевом указује, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права. Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву указује на учињене повреде Устава и Европске конвенције о људским правима, али да уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку којом је утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из свих напред наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић